

siske Tvillinger; nu har Regeringen foretaget en Operation, og jeg haaber, at den maa være lykkelig i sine Virkninger, saaledes at hvert Lovforslag kan leve sit eget Liv. Men hvorledes er Operationen foretaget? Jo, den højtærede Handelsminister har, om jeg maa bruge den Vending, maattet finde sig i paa Grund af den højtærede Indenrigsministers store Diplomat og Snilde virkelig i det Lovforslag, der vedrører Banker, at maatte optage Forslag om et Bankraad. Den højtærede Handelsminister, som har en smuk merkantil Fortid, og som selv i sin Forelæggelsestale gjorde opmærksom paa, at Penge er en saadan Vare; hvis Pris man ikke paa den Maade kan ansætte — og jeg gad se, hvor mange Handelsmænd der anser det for muligt ad Lovgivningens Vej at fastsætte Priserne paa Penge —, maa finde sig i, at der i det Lovforslag, han anbefaler til Vedtagelse, er optaget en Bestemmelse som denne. Medens jeg, som sagt, mener, at det er et godt Grundlag, der foreligger baade for det ene og for det andet Lovforslags Vedkommende, tager jeg altsaa aldeles bestemt Afstand fra Forslaget om Sparekasse- og Bankraadet baade i den ene og den anden Lov. Det ærede 6te kongevalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) sagde, at der havde vist sig uhyre store Vanskeligheder ved at faa Lovforslag udarbejdet, der kunde tilfredsstille baade Banker og Sparekasser. Ja, det er rigtigt; men desværre synes jeg, at det ærede kongevalgte Medlem har været en af Anstifterne til den største Vanskelighed, for det er netop dette Sparekasse- og Bankraad. Det er det eneste, som jeg, og jeg tror mange andre med mig, vil sige danner en virkelig Hindring for at faa disse Lovforslag ophøjede til Love. Det ærede kongevalgte Medlem oplæste en Resolution, der er vedtaget af Sparekassemænd paa et Møde i København. Hvorfor standsede det ærede Medlem Oplæsningen, da han kom til det Sted, hvor disse Sparekassemænd — for Resten til Dels de samme, som har siddet i Kommissionen og stemt for dette udmærkede Sparekasseraad — siger: „medens man ikke skønner, at Indførelsen af Maksimalindlaansrenten i den foreslaaede Form, bortset fra de Indvendinger, der i øvrigt kan rettes derimod, vil være til nogen Gavn for Sparekasserne.“ Det glæder mig at se, at nogle af de Herrer, der har siddet i Kommissionen, har betænkt sig og nu er med til at komme med en saadan Udtalelse. Ja, den er ganske vist ikke kommet til Regeringen og Rigsdagen endnu, saa vidt jeg ved. Jeg kender den kun fra Bladreferater; jeg har ogsaa Indtryk af, at det ærede Medlem

læste op af en Avis, men jeg gaar ud fra, at den er rigtigt refereret. Hvorfor Adressen ikke er kommet til Regering og Rigsdag nu, da vi i Dag behandler Lovforslaget, ved jeg ikke; men jeg har Lov til, haaber jeg, at gaa ud fra, at det har sin Rigtighed med denne Henvendelse. Hvis det ærede kongevalgte Medlem og de øvrige Sparekassemænd vil opgive dette Forslag og faa den højtærede Indenrigsminister dertil — jeg tænker, at med den højtærede Handelsminister gaar det let nok, naar vi først har faaet det ud af det ene Lovforslag —, hvis de vil være med til at fjerne denne Anstødssten, saa tror jeg, vi meget let kan faa en Sparekasselov vedtaget, og saa vil i alle Tilfælde jeg og mine Meningsfæller bidrage vort dertil.

Brandes: Vi har nu hørt Udtalelser fra 3 Medlemmer af Kommissionen, og selvfølgelig har disse anbefalet det foreliggende Lovforslag, der er fremgaaet af et Kommissionsarbejde, som utvivlsomt har været meget omhyggeligt. Jeg kan anerkende, at der for Kommissionen har foreligget en meget vanskelig Opgave at skulle skelne mellem Sparekasser og Laanekasser paa den ene Side og Banker paa den anden Side. Begyndelsen maatte da være den, forekommer det mig, at finde en passende Definition paa Spare- og Laanekasser, saaledes at de ikke faldt sammen med Banker. Det er det, der er tilstræbt i § 1, hvor der er forsøgt at give følgende Definition af Spare- og Laanekasser, at det er „Pengeinstitutter, der modtager Penge til Forrentning, saaledes at Sikkerheden for Midlernes Bevaring er Hovedformaalet og Indvindingen af det størst mulige Udbytte ved Midlernes Frugtbargørelse dette Hovedformaal underordnet“. Jeg anser ikke denne Definition for heldig, i alt Fald ikke overfor Bankerne. Der kan jo ikke være Tvivl om, at saadan som den staar, maa den være meget fornærmelig for disse. Thi hvis den er rigtig for Sparekassernes Vedkommende, saa maa man gaa ud fra, at for Bankernes Vedkommende foreligger det omvendte Forhold. Der vil altsaa Hovedformaallet være dette, at give det størst mulige Udbytte af Midlerne, og underordnet dette Formaal vil det være at sikre Midlernes Bevaring. Jeg antager, at der fra alle Banker i Landet vil blive protesteret mod, at man stiller disse to Formaal paa den Maade overfor hinanden, at det ene er underordnet det andet. Jeg antager, at enhver Bank vil erklære, at det at sikre Midlernes Bevarelse ogsaa er et Hovedfor-